

Kâkülü Mağrur Teke

Mehmet BÜYÜKARI

O, yüce bir dağa benzer. Eteğinde yaşayanlar O'nu farkedemezler.
Bu dağın azametini kavrayabilmek için, O'na çok uzaklardan bakmak gerekir.
Claude FARRER

Akşam ne kadar keyifli geçmişti; birkaç kadeh rakı, Amasra salatası, kalamar, turşu. En önemlisi sohbetti. Avşar türküsü ise ayrı bir lezzetti.

Masadaki arkadaşlarını tek tek saydı.

Kendi adını ise defalarca söylemesine karşın başında dikilen adamı bir türlü tatmin edemedi.

-Adınız neydi? Hatırlıyor musunuz?

'Deli mi nedir adam. Söylüyorum ya!'

-Adınız efendim, hatırlıyor musunuz?

'Ne garip adam duymuyor mu yoksa duymak mı istemiyor?'

Beyin kanaması geçirdiğinin farkında değildi. Gözleri görüyor, söylenenleri duyup anlıyor ama konuşamıyordu.

Kolu ve bacaklarını oynatamadığını başında sorular soran doktora iyice kızdığında anladı. Ne yapsa olmu-yordu. Yatağa çakılı gibiydi.

Dilini ısırabileceği düşü-nüldüğünden, takma olan üst damağını çıkarmışlardı. Başucundan hiç ayrılmayan, en çok sevdiği küçük kızının yüzü tek tesellisiydi.

Gelen ziyaretçiler onu anlamasa, söylediklerini duymasalar da onların konuşmalarını hal ve hareketlerini, her şeyi görüp anlıyordu.

Nefessiz kalışının ardından boğazında bir delik açtılar. Tükürüğü biriktiğinde aspiratörle boğazındaki bu delikten alınıyordu.

-Ooo, iyi gördük seni...

-...

-Yok yok, sen dirençli adamsın atlatacaksın bunları..

-...

-Hadi bir an önce iyileş bakalım. Rakı içeceğiz daha...

-...

Her ziyaretçi bazen aynı bazen de ayrı şeyler söylüyordu.

Sorulara yanıtları hep vardı.

Ziyaretçileri hakkında onların gözüne baka baka yorumlar yapıyor, bu güne kadar onlar için hiç söyleyemediklerini söylüyordu. Oysa kimse duymuyordu kendinden ve Tanrı'sından başka onu.

'İlginç. Beni hiç sevmediğini düşündüklerim de ziyaretime geldi. O çocuğu hiç sevmezdim. İnat biriydi. Ama kaç kez ziyaretime geldi. Samimiydi sanki yüzü, sözleri. Yoksa düştüğüm hali görmeye mi geliyorlardı ki? Yok, canım daha neler...'

Olanı biteni tartıyor, hırsılanıyordu zaman zaman.

'Yapacağım çok şeyler vardı. Küçük kızım okulunu bitirmedi. Düzeltmelerini yaptığım kitaplarım basılacaktı. Radyoda yapacaklarım vardı. Bir de edebiyat dergisine soyunmuştuk. Arkadaşlar da yalnız kaldı. Bu hastalığı yenmek durumundayım. Aklım başımda ama hareket edemeyince olmuyor. Hayallerimi kimseye anlatamıyorum. Beni

anlamıyorlar, duymuyorlar...'

Gözyaşlarını silen eşi:
-Bak gene ağlıyor. Bir şeye kızdı her halde... diye yakındı konuklara.

Torununun resmi, karşısına konulan televizyonun altında asılıydı. Üzerinde, **"Canım dedem"** yazıyordu.

Emekliliğe hiç alışamamışken, yatağa bağlanmak olur muydu?

Tansiyon ile şeker hastalığını bile yakıştıramamıştı kendine.

Kendince korunmuş, doktorun verdiği hapları **"Vücudum yener bunları"** diyerek ara sıra kullanmıştı.

Kapı aralıktı.

Karısının ziyarete gelen yakınlarıyla konuşmasını du-yuyordu.

-Vallahi ne yapacağız bilmiyorum. Maaşını da çekemiyoruz. Harcamalar ve tedavi için gerekenleri eşten dosttan aldık. Geri ödeme-miz gerekiyor. Altı aydır maaşı bankada.

-Niye alamıyorsunuz? Emekli maaşını aldığı banka kartı vardı

-Emekli Sandığı'ndan emekli olanlar emekli kartlarını her yıl onaylatmalıymış. Hastalıkta tam kartını onaylatacağı tarihe denk geldi. Şimdi onaylatamıyoruz. Yatalak bir adamı bankaya nasıl götürüp maaşını alacağız ki? Banka müdürüne anlatamadık.

-Noter den vekalet alsaydınız?

-O da olmuyor. 'Akli yerindedir' diye rapor al-

mamız gerekiyor. Nasıl götürelim tekrar tekrar hastanelere heyetlere.

Önce gözyaşlarına, ardından da başını sağa sola sallanmasına hâkim olamadı. Yattığı yerde dilini üst dudagina doğru konuşacakmışçasına sürtüp duruyordu.

'Ah ulen içine yandığının dünyası. Bu hallere düşecek, aileme bunları yaşatacak adam mıydım ben. Ne yapıp edip bu durumdan kurtulmalıyım...'

Gece ve gündüz kavramı onun için bitmişti.

Ne zaman uyuyor ne zaman uyanık önemli değildi.

Ha bire düşünüyor, kafasındakileri söylemeye çalışıyor, binlerce kez denemesinden sonra başarmayınca bir kez daha yıkılıyordu.

Küçük kızının çabalarıyla hayata bağlanıyor, ancak kısa süre sonra pes edip, sıkılıveriyordu.

Kendine sorular soruyor yanıtlarını verirken adeta özleştiriyor yapıyordu:

'Niye yazıyordum, yazmasam olmaz mıydı?'

'Öfkemden yazıyorum. Bu öfkem annemi on iki yaşında kaybetmemin öfkesidir. Yazmak bu öfkemi dindirebiliyor muydu? Hayır dindiremiyordu ama bir nebze olsun yaralarındaki acıları, sızılarını hafifletebiliyordu...'

'Peki aşk ve anne özleminin kadınlarda yansımaları neydi?'

'Hep annemin yüzünü çağırıştıran kadınlara âşık olmuşumdur. Demek ki ben anneme âşıkmişim ve annemi doya doya yaşayamamışım. Bu çıkıyor ortaya. Bu durum o kadar belirgin ki! Benim yöneldiğim, âşık olduğum kadınların hepsinin yüzü bana bal peteği veya kırmızı yayla buğdayı çağırışımı yapıyor ve hepsinin gözlerinin altı domur domur terli. Annemi ben hep öyle hatırlıyorum. Elimde bir tek resmi bile

olmadığı için, hayalimdeki görüntüsü beni alıp götürüyor.'

'Diğer yazarlardan ne farkım vardı ki benim?'

'Öykü insanların yanında hayvan insanlar, ot insanlar, taş insanlar, toprak insanlar, gece insanlar ve rüzgâr insanlar da yerini alır. Son zamanlarda ben de buralara doğru kulaç atmaya başladım. Birkaç yerde -Sürüden ayrılan adam- söylemini kullandım. Sürüden ayrılmak bir sanatçı, bir yazar için önemli bir konu. Sürü içinde kalanlardan bir şey olamaz. Kendimiz olmanın ne olduğunu anlatmağa çalıştım. Kendimiz olamazsak hiçbir şey olamayız. Sürü içinde dolanıp dururuz. Sürüye saygı göstermekle birlikte, sürünün üst tarafındaki taş üstünde çevreyi kolaçan eden alnı kâküllü mağrur bir teke gibi sürüden ayrık bir görüntü sergilemeli...'

'Ah torunlarım!...'

'Atakan'ın masal arkadaşı, Damla'nın, Deniz'in ve Efe'nin dedesi olmaktan mutluyum. Bu nedenle hiç kimsenin yazmadığı, yazamayacağı konuları yazmağa çalışacağım. Mademki sürüden ayrılan bir adam olmaya soyunuyordum Dante gibi. Bize yakışan şeyler yapmalıydım. Atakan'a, Damla'ya, Deniz ve Efe'ye mahcup olmayacak şeyler yazmalıydım...'

O gün çok gayretliydi.

Küçük kızı bu çabayı fark etmekte gecikmedi.

Bir karton parçasına üç sıra halinde harfleri iri iri yazdı. Gözünün önünü getirip

tuttu.

-Baba bir şey söylemek istiyor musun?

'Aman tanrım! Ne güzel bir soruydu.'

Başını salladı.

Evdekilerin yüzü güldü. Hemen torunlarından birinin yaz-sil panosu getirildi.

-Üst sırada mı baba harf?

Başını salladı.

Kısa sürede başını hayır ve evet anlamında nasıl kullandığı belirginleşti. Artık isteklerini, kısa molalarla harflerle yazdırarak anlatabiliyordu.

İstediği kitapları kızı başucunda okuyor, görmeyi arzuladığı arkadaşlarının isimlerini yazdırıyordu. Bu moral onu kendine getirdi.

Sırtında, kalçalarında yatmaktan kaynaklı yaralar kısa sürede iyileşti. Ziyaretçileri yine arttı. O kararlıydı sürüden ayrı kâküllü mağrur bir teke olmağa.

